

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.Ch.H.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé Armády 1000,517
41 Kostelec nad Orlicí,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE05-PS2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále

jen „zákon o azylu“), o prodloužení jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 23. 12. 2018.

2. Dle podané **žaloby** žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné pro zřejmou nezákonnost a vnitřní rozpornost. Žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. a)¹ zákona o azylu s konstatováním, že dosud není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a nepřijde tak o status žadatele o mezinárodní ochranu či nikoliv.
3. Žalovaný uvedl rovněž, že není na místě uvažovat o eventuálním nahrazení zajištění využitím zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobce se brání eventuální realizaci správního vyhoštění a s žalovaným nehodlá spolupracovat, s čím žalobce nesouhlasil.
4. Žalobce tedy především poukazuje na zřejmou vnitřní rozpornost výše uvedených úvah. Žalovaný prima facie přistupuje k žalobci jako k osobě, která učiní cokoli pro to, aby byla propuštěna ze zajištění, setrvala na území států Evropské unie a případně vycestovala do Německa, kam původně směřovala. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, a to jak v původním rozhodnutí o zajištění, tak v napadeném rozhodnutí. S tímto postojem pak naprosto nekoresponduje „názor“ žalovaného, podle nějž není jasné, zda žalobce podá (podal) žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
5. Žalobce poukázal na to, že je notorií, že v případě zajištění je třeba v každém případě zkoumat účelnost takového zajištění. Např. v případě zjišťování realizovatelnosti účelu zajištění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS konstatoval, že *správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Žalovaný pak v žádném případě nemůže rozhodnout o zajištění či jeho prodloužení v případě, že je zcela zřejmé, že zajištění nemůže vést k dosažení jeho účelu.*
6. Právě tato situace nastala v případě žalobce, u nějž již byla takřka vyčerpána zákonná doba zajištění, a je zcela zřejmé, že po jejím uplynutí bude žalobce propuštěn za zařízení pro zajištění cizinců, bude ubytován v pobytovém a přijímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, a pokud bude chtít, jednoduše takové zařízení opustí a odcestuje. Poměrně krátké desetidenní zajištění žalobce tak nesleduje žádný logický účel a nelze ho nijak ospravedlnit.
7. Žalobce poukázal i na to, že nemůže obstát ani názor žalovaného, podle nějž předmětné desetidenní prodloužení zajištění může být aplikováno z toho důvodu, že není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V takovém případě by totiž jednoznačně byly využity instituty zákona o pobytu cizinců - a to zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců - a řešení pobytové situace by tak převzaly orgány policie. V případě desetidenního prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) takřka atakujícího zákonný 120 denní limit prodloužení neexistuje pro

¹ pozn. zřejmě překlep, žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

jeho účelnost a smysluplnost žádné ospravedlnění a napadené rozhodnutí tak nemůže jako zřetelně nezákonné obstát.

8. Vzhledem ke všem vyliceným skutečnostem proto žalobce závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.
9. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** prohlásil, že považuje žalobu za nedůvodnou a především za účelovou, a to zejména proto, že žalobce podal žalobu v době (3. ledna 2019), kdy důsledky napadeného rozhodnutí již dávno pominuly (prodloužení zajištění založené napadeným rozhodnutím bylo ukončeno dne 14. prosince 2018), a to proto, že bylo dne 23. listopadu 2018 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany čj. OAM-174/LE-LE05-BA04-2018 (p. m. dne 28. listopadu 2018). Žalovaný dále doplnil, že proto, že žalobce čelí rozhodnutí o vyhoštění, byl návazně cizineckou policií tzv. „přezajištěn“ za účelem realizace vyhoštění rozhodnutím čj. KRPU-167855-61/ČJ-2018-040022 ze dne 14. prosince 2018, a to na 90 dnů.
10. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, v žalobě vznesené námitky považoval za nedůvodné, neboť měl za to, že napadené rozhodnutí namítanou nezákonností a vnitřní rozporností netrpí. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné z jakých úvah vycházel, jakým způsobem existující situaci hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na maximum zákonné doby pro zajištění. Prodloužení zajištění žalobce sledovalo logický cíl a ten taky žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, a to, že po vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci je žalobci zcela zřejmé, že mu po pravomocném ukončení azylového řízení nebude umožněno setrvat na území ČR a bude mít tak zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správními orgány, aby zabránil realizaci svého vyhoštění.
11. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2016, č. j. 44 A 24/2016 - 16, kde se soud mimo jiné zabýval účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy mimo jiné znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem zajištění a případného prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tedy není pouze zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit i jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).
12. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaný i žalobce souhlasili s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

14. Soud neshledal žalobu důvodnou.

15. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
17. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
18. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 29. 8. 2018 vydal rozhodnutí č. j. OAM-174/LE-LE05-LE26-PS-2018 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do dne 13. 12. 2018. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 8. 2018. Žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když měl za prokázané, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, a žalovaný byl přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení MO byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení MO dříve, a současně nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění a o vyhoštění a v žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Lhůta v předcházejícím rozhodnutí o zajištění byla stanovena v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 na 110 dní, tedy do 13. 12. 2018. Ze správního spisu v řízení o udělení mezinárodní ochrany je také zřejmé, že rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2018 č. j. OAM-174/LE-LE05-BA04-2018 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2018, do dne 13. 12. 2018 tak žalobci běžela lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Soudu je též z úřední činnosti známo, že žalobu proti rozhodnutí o neudělení MO žalobce prostřednictvím poštovních služeb podal dne 12. 12. 2018. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že v případě žalobce při vydávání rozhodnutí o prodloužení zajištění neshledal, že by nastala změna, v jejímž důsledku by mělo být zajištění ukončeno dle § 46a odst. 13 zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že po posouzení všech relevantních skutečností shledal, že důvody pro zajištění žalobce i nadále trvají, proto bylo jeho zajištění prodlouženo.

19. Dne 25. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že dluží lichvářům peníze a nemá na vrácení, nemá proto odvalu být ve Vietnamu. Dodal, že sem chtěl jet sehnat peníze na vrácení dluhu, a že doufá, že mu bude dovoleno zde zůstat.
20. V první řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť prodloužení zajištění žalobce nesleduje žádný logický účel. Soud nejprve konstatuje, že dosavadní jednání žalobce nedává dostatečnou záruku dobrovolné spolupráce žalobce se správními orgány. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stále trvají důvody prvotního rozhodnutí o zajištění, a to zejména zabezpečit přítomnost žalobce pro potřeby případného vyhoštění, které mu bezpochyby hrozí. Soud uvádí, že mezi účely zajištění cizince dle § 46a odst. 1 dozajisté patří i zajištění přítomnosti cizince pro uskutečnění jeho vyhoštění na základě platného rozhodnutí, což je i případ žalobce. K tomu soud doplňuje, že dalším důvodem žalovaného k prodloužení zajištění žalobce, byla ta skutečnost, že mu dne 23. 11. 2019 nebyla udělena mezinárodní ochrana, tím pádem vznikla akutní potřeba zabezpečit žalobcovu přítomnost pro účely případného správního vyhoštění.
21. Z odůvodnění předcházejícího rozhodnutí žalovaného bylo zjištěno, že důvodem zajištění bylo, že 21. 8. 2018 byl žalobce spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici A17 bezprostředně po překročení státní hranice do Německa. Jelikož na území Německa vstoupil nelegálně a bez cestovního dokladu, byl 23. 8. 2018 předán na základě readmisní dohody PČR. Při následné kontrole totožnosti nepředložil k prokázání totožnosti žádný doklad, ani nebyl schopen prokázat oprávněnost pobytu na území Schengenského prostoru. Bylo proto zahájeno řízení o jeho vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v ZZC za splnění zákonem stanovených podmínek. Cílem uvedené právní úpravy je minimalizace zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Tímto je dána ministerstvu dispoziční pravomoc rozhodnout v konkrétních případech o povinnosti žadatele po celou dobu řízení až do vycestování setrvat v ZZC.
22. Lze shrnout, že žalovaný dostatečně posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
23. K námitkám vnitřní rozpornosti rozhodnutí a dosažení maximální délky zajištění soud uvádí následující. Vzhledem k výše uvedenému, kde soud konstatoval, že napadené rozhodnutí sledovalo logický cíl, splňovalo všechny podmínky §46a odst. 1 a současně nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, nespátňuje soud žádnou komplikaci v prodloužení zajištění až na maximální zákonem povolenou dobu. Zároveň soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo zmiňovanou vnitřní rozporností, neboť bylo řádně odůvodněno, zcela v souladu se zákonem o azylu a lze rozhodnutí považovat za zcela přezkoumatelné. Navíc úvahy žalovaného sledovaly zcela logický cíl, a sice zajistit přítomnost žalobce pro součinnost se správními orgány, jak je uvedeno výše.

24. Žalobce poukazoval na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, ve kterém se zmiňuje, že správní orgán má povinnost se zabývat řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Soud k tomu konstatuje, že se daný rozsudek zabývá zajištěním dle zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle zákona o azylu, a proto není výše uvedený rozsudek na daný případ přílehlavý a současně žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč je zajištění žalobce nutné pro průběh řízení.
25. Závěrem zdejší soud poukazuje na to, že v dané věci byl vydán rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2018, č. j. 17A 130/2018-38, jenž zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V uvedeném rozsudku byly potvrzeny důvody žalovaného pro zajištění cizince. Jelikož žalobce spolu s žalobou proti prodloužení doby zajištění nepředložil žádné nové skutečnosti, jež by přinesly nová fakta, nasvědčuje vše tomu, že přetrvává původní důvod zajištění. Tímto důvodem je skutečnost, že žalobci v době vydání napadeného rozhodnutí hrozilo správní vyhoštění, neboť zde je platné rozhodnutí o správním vyhoštění, a bylo tedy nezbytné zajistit přítomnost žalobce pro případné vyhoštění. Soud z výše uvedeného považuje účel zajištění i důvod pro prodloužení zajištění za prokázaný.
26. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
28. Usnesením ze dne 16. 1. 2019, č. j. 17 A 9/2019-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 21. 1. 2019) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně